КОЗАКИ, ЦЕРКВА І СОВІТСЬКА ВЛАСТЬ.

(Докінчене.)

Совітська власть не забороняє вчити дітий релігії.

Серед козацтва много балачок викликає те, що в школах совітська власть заперестала вчити "Закон Божий". А вороги народа клевечуть, що совітська власть зовсім заборонила вчити "Закон Божий", Але що каже про се декрет? В статі 9-ій читаємо: "Школа відділяєть ся від церкви. Навчанє релігійних вірувань у всіх державних і громадських, а також приватних шкільних заведенях, де викладають ся загально-наукові предмети, не допускаєть ся. **Горожани можуть вчити або вчитись релігії приватною дорогою".**

Раз релігія — яка-б то не була: магометанська, християнська, жидівська або инша — є приватна справа, то навчанє дітий обрядів і законів релігії повино бути також приватною справою. Єсли родичі бажають, ніхто їм не заборонить вчити дітий якої завгодно релігії дома.

Від церкви, т. є. від попа, від ксьондза, від мулли, від рабіна відбираєть ся тільки школу, як заведенє горожанське, а можливість вчити бажаючих релігії за ними остаєть ся.

Совітська власть не відбирає у віруючих храмів і ікон.

Вороги совітської власти много говорять козакам про те, що декрет не дає духовенству виконувати богослуженя, а віруючим не дає молитись. І вони посилають ся на статю 13, в котрій все майно істнуючих в Росії церков і релігійних товариств проголошуєть ся власністю народа.

Але хіба се несправедливо? Хіба богацтва церков, монастирів і ріжних релігійних товариств витворені не народною працею? Хіба їх не розкрадало і не користувалось ними дармуюче духовенство?

Віруючим козакам нема тут чого бояти ся. В тім самім законі говорить ся: "Будинки і предмети, призначені спеціяльно для богослужебних цілий, віддають ся безплатне користуванє ся відповідним релігійним товариствам". Значить, нема що бояти ся, що храми, кірхи, мечети, каплиці або ікони будуть відібрані у віруючих. Инша справа, наприклад, ті палати і покої, що побудували для себе митрополити і архиреї. Такі будинки будуть, розуміє ся, відібрані і використані для удержуваня хорих, калік, старців і т. п. Хіба се зле? Хіба награбоване добро не треба вернути біднякам-калікам? Хіба сі богацтва не їх потом і кровю витворені?

Хрестовий похід попів проти совітської власти.

Щиро віруючий чоловік повинен би був радувати ся декретом про відділенє церкви від держави. Але не так віднеслось до декрету православне духовенство, купці, фабриканти і вся буржуазія. Почались збори по церквах, і віруючих горожан закликали до оборони православної віри, на котру ніхто не посягав. Перейшли по Росії церковні процесії, молебні і пости з покаяніями. Одним словом, робилось все, щоби ввести в блуд несвідомі народні маси і підбурити їх проти совітської власти. А 19. січня 1918 р. "смиренний" патріярх Тихон звернув ся до віруючих з громовою відозвою, в котрій грозив анатемою авторам і виконавцям декрету про відділенє церкви від держави. 26. січня церковний собор приняв постанову, в котрій повторив погрози Тихона і проголосив декрет про відділенє церкви від держави нічим иншим, як "діявольським замислом", осміленим замахом на саме істнованє православної церкви.

Тільки сліпому козакови було незрозуміло, чого хотіли всі ті "святі отці". А видючі всі знали, що кождий архирей, уважаючи себе намісником Хреста, їздив шістирнею, одягав ся в шовк і атлас, жив в палаті, діставав десятки і сотки тисяч доходу. Наприклад, московський і петербурський митрополити діставали по 100.000 рублів, київський діставав 300.000 рублів, а новгородський — 310.000 рублів. В Петербурзі до церков і монастирів належало 266 доходових володінь в виді домів, крамниць, земель і т. п. В Москві у них було 1.054 доходових домів, а крім того 32 гостинниць. Землі в церков було 1,872.000 десятин, у монастирів — 740.000 десятин. Царське правительство давало річно церквам через синод около 50 міліонів. На наші теперішні гроші се буде майже в сто разів більше.

Як бачите, Христос і його на місники не мали однакового смаку, бо Христос ходив пішки, або їздив на ослі, одягав ся як жебрак, жив — де попало, служив бідним, а не богатим.

Похід проти робітничого і селянського правительства почав ся тому, що у висшого духовенства відібрали награбовані з народа богацтва. Граф Олсуфєв, витаючи відозву Тихона на церковнім соборі, видав тайну попівського негодованя такими словами: "Відозва трохи спізнила ся: її треба було видати, коли почали громити поміщицькі садиби і фабрики, а не тоді, коли вже дібрались до лаври".

Ось в чім криєть ся правдивий зміст всіх пльоток, брехонь і провокації, що вороги совітської власти розносять серед козаків до теперішного часу. Духовенство, обманюючи віруючих козаків і закликаючи їх до оборони віри, на котру ніхто не посягав, хоче вернути свої капітали, доходи, доми і землі, а разом з тим і землі поміщиків і капітали капіталістів, їх найвірнійших союзників на полю обдурюваня і затуманюваня працюючого народа.

Чому совітська власть розкриває "нетлінні" мощі?

Вороги совітської власти часто вказують козакам на те, що вона посягнула і на "святі мощі".

"Мощі є останки святих угодників, прославлені нетлінностю і чудами". Так вчило православне духовенство.

Однак, подивимо ся, що кажуть протоколи, списані після огляненя мощий совітськими представниками **в присутности духовенства, монахів і народа.**

"Замість нетлінних останків в домовині Олександра Свірського оказала ся воскова кукла, закутана в парчу (рід тканини) і шовк.

В домовині Артемія Праведного викрито тільки цегли і цвяхи, обмотані парчею.

В гробі Тихона Задонського — череп, покритий ватою і повязками; череп при діткненю ся до него розсипав ся; туловище оказалось напхане ватою, нога з картону; всі складові части — кости, лахи, вата — туго звязані стяжками.

В домовині Митрофана Вороніжського знайдено: череп з прилипнутим волосєм, купу лахів і вати, замість туловища мішок з матерії, набитий трачинєм".

Можна було-б навести еще много подібних описів того, що оказалось в домовинах замість "святих мощів". Находили там, наприклад, і такі річи, як грошеві марки і женську брошку з написею "Шура". Їх, очевидно, згубили монахи, що майстрували або поновляли "святі мощі".

Длячого духовенству потрібний був сей обман?

Для задоволеня своєї жадоби, для наживи. Користуючись темнотою народною, монахи і духовенство, жадібні здобичі, без всякого встиду морочили руський народ. Мощами, як найліпшим товаром, почав торгувати зразу Київ, в слід за Київом пішла Москва, кожде місто, кождий монастир старались завести мощі, як дохідну крамничку, і пішла по всій Руси, темній і суєвірній, ганебна, обманчива торговля у мощів.

Торгували молебнями, торгували дямпадним маслом, ватою, стружинем від гробниць, ленточками, хрестиками, образами, всякою всячиною, освяченою будьто-би на мощах.

У кого не було своїх мощів, старались перекупити мощі, як дійсний товар, в иншім місци, платили за якісь сфабриковані кусочки мощий величезні гроші в увіреню, що темнота народна покриє всякий розхід з процентом.

Мало не в кождім монастирі були трумни, в котрих хоронились частинки всеможливих святих. Тут були і частинки будьто-би дійсної руки Івана Предтечі, і кусочок ноги апостола Томи, і часть бедра мучениці Параскевії. В Києво-Печерській лаврі умудрились навіть показувати мощі 14.000 вифлеємських дітий, убитих на розказ царя Ірода і якимись незрозумілим способом заховавших ся до наших днів. Монахи увіряли темних козачок-богомолок, що в сих мощах є особлива сила: вистарчить притулитись до них, і бездітна женщина завагітніє.

І темні козачки вірили сим дурницям.

Совітська власть розкриває мощі длятого, щоби викрити обман. Отверто глумлячись над релігійними почуванями горожан, духовенство рабувало їх без совісти. **Совітська власть дає свободу церкві і всяким віруваням, але вона не може дати свободи обманства в імя рабунку.**

Не вірте ворогам народа!

Капіталісти і продажні царські генерали надіяли ся в отвертім бою перебити хребет опори совітської републики при помочи юнкрів, Чехословаків і козаків. Але їх спроби розбились на порох о сталеву грудь непобідимої Червоної Армії працюючих. Осталась у них еще одна надія: се — на козацьку темноту, на козацьке невіжество. Ану-ж, мовляв, козаки не розберуть ся в декреті про відділенє церкви від держави і повірять, що совітська власть робить нагінки на віру, і тоді ми знова поведемо козаків, під покришкою оборони віри, на оборону наших дібр і богацтв.

Даремні надії! Козаки поумніли. Козаки вже перестають вірити в те, що світ на трох китах стоїть. Козаки не повірять ніякій брехні і клеветі на совітську власть — власть трудового народа.

Іван Улянов.

БОЛЬШЕВИКИ ПРО ГОРІШНОШЛЕСЬКЕ ПИТАНЄ.

"Економическая Жизнь", обговорюючи горішношлеське питанє, зазначує, що втрата Горішного Шлеска для Німеччини означає повну господарську катастрофу, тим більше в теперішну пору, коли рурський басейн стоїть під загрозою аліянтської окупації. Ціла промислова Прусія, а по части й Берлін тісно звязані з горішношлеським районом і втрата його рівна загибели. Не менше важним являєть ся сей район і для Польщі. Польща терпить недостачу палива. Здобутє Горішного Шлеска дало би Польщі можність не тільки покрити свої потреби, але й вивозити вуголь. Для Польщі здобутє Горішного Шлеска означує перехід до промисловости, переміну її з рільничої країни на промислову. Але і англійський та французький імперіялізми не менше заінтересовані в вирішеню горішношлеського питаня. На Горішнім Шлеску перехрещують ся противорічні інтереси не тільки англійського і французького вуглевого промислу. Горішний Шлеск в руках Польщі означає фактичну господарку її вуглем французькими вірителями Польщі, а се викликує грозу конкуренції англійськими вуглю, зелізу і стали, а вслід за тим прийшло би до злуки Франції з Середною Европою. Перехід Шлеска до Польщі ставить в залежність від французького капіталу і саму Німеччину. Під теперішну пору англійський капіталізм цілком не добачує користи в цілковитому промисловому умертвленю Німеччини і в зметеню з овиду землі її промислового ринку.

РУХ РОБІТНИЦЬ В ЛАТВІЇ.

Світова війна втягнула і женщину Латвії у всі галузи промислу, вона зреволюціонізувала її і попхнула масами в робітничі організації, що є одиноким вірним оборонцем її економічних і політичних інтересів. Участь робітниць в революційнім русі від того часу носить масовий характер.

В повстаню проти німецьких окупаційних властий в січни 1919 року, женщина бере найактивнійшу участь. Але найбільше геройство вона показала в маю 1919 року підчас наступу на червону Ригу німецько- латишських білогвардійців. Рука об руку з мущиною, робітниця з карабіном в руках обороняла червону Латвію. Не дивлячись на геройські зусиля, червона Латвія пала і на трупах тисячі розстрілених і розірваних робітників і робітниць зістав вивішений прапор білої Латвії.

За свою відвагу і хоробрість латишська робітниця дорого заплатила. Робітниць, як зачумлених, ловили на вулицях і по домах, і там-же на місци убивали. Сотки і тисячі зістали знасилувані і убиті в тюрмах.

Комуністична партія зістала розгромлена, але скоро збирає вона свої ряди і в нелегальній організації латишська женщина-комуністка стоїть на першім місци, вона нарівні з мущиною занимає всі небезпечні і відвічальні пости.

Майже всі професійні союзи Латвії находять ся під впливом комуністичної партії. Робітниця бере найдіяльнійшу участь в працях союзів, в декотрих вона навіть творить більшість.

Білогвардійці добре розуміють значінє участи робітниць в комуністичній партії і в професійних союзах. Під теперішний час всі тюрми в Латвії переповнені ними. Вони підпадають страшним мукам, їх насилують і розстрілюють. В грудни 1919 року в місті Вольмарі за участь в нелегальнім зібраню зістали розстріляні 6 женщин (в тому числі дві дівчини: одна 14 літ, друга 16). За май і червень розстріляно кількадесять женщин, в тім числі неповнолітні: Е. Роман, М. Гаман, Карклін, Ґрунтін і ин. В червні м. р. в Шваненбурзі зістала арештована комуністка Альма Весмар і після мук кинена на костир і спалена. (Навіть соціял-зрадники обурились сим і внесли з приводу сего інтерпеляцію в Установчих Зборах.)

Але не дивлячись на всі муки і розстріли, латишська женщина все більше і більше прилучуєть ся до комуністичної партії, особливо се спостерігаєть ся під теперішний час з поверненем втікачів з Росії. Вони замість роботи і хліба, находять страшне безробітє і голод.

Латишська женщина-робітниця увірена, що загартована в боях комуністична партія Латвії, при піддержці Всесвітного Комуністичного Інтернаціоналу, виведе її на світлий шлях комунізму. Біті.

НОВІСТЬ!!

Вже напечатаний найновійший портрет предсідателя Народних Комісарів Совітської Росії

НИКОЛАЯ ЛЄНІНА

Портрет напечатаний на гарнім папері величини 25 цалів довгий, 21 цалів широкий. Ціна одного портрета 50 центів.

Хата кождого свідомого робітника повинна бути прикрашена портретом провідника революційного робітничого руху цілого світа. Кожда читальня і робітниче товариство повинні мати сей портрет в себе на стіні.

Замовляйте скоро, бо наклад не великий.

Ukrainian Labor News
cor. Pritchard & McGregor
Winnipeg, Man.

З ПІД ШЛЯХОЦЬКОГО ЯРМА.

ЗВІРСТВА ЖАНДАРМІВ.

В Підгородищу, повіт Бібрка, є на жандармській станиці люди, які в звірський спосіб знущають ся над спокійним і неповинним українським населенем. Жандарми Галушка і другий Михайло Огроднік від пів року днями і ночами нападають на дім селянки Анни Чех в Романові, пошукуючи її сина Степана, бувш. жовніра української армії, який нібито має скривати ся дома. Перед великодними святами чотирох жандармів зі станиці в Підгородищу і з Бібрки розташували ся в хаті Анни Чех і три дні обідали її, матір 5 нелітних дітий, ніби вижидаючи приходу Степана. По трох днях вибрали ся з хати і тоді скатували господиню прикладами крісів так, що голова і плечі є одною крівавою раною.

Так само оба названі жандармські "герої" без упину нападають на дім Катерини Коваль з Романова під покривкою, що там має знаходити ся бувший жовнір української армії Степан Гопка. Другого дня Великодня прийшов до неї о півночі згаданий Огроднік в цивільному перебраню з якимось цивільним чоловіком, почали знову випитувати і шукати за Гопкою, при чім счинили ціле пекло. Перекинули скриню, казали розкопувати долівку, лазили і все перекидали по стриху. Огроднік виняв з під поли револьвер і так сильно товк ним в груди і в плечі дочку господині Марію, доки вона не впала вся залита кровю, що пустила ся її з носа і уст. На крик матері, яка лежала на постелі, прибіг Огроднік і до неї та збив її в страшний спосіб кулаками по голові.

Обі селянки живуть у вічному страху перед нелюдським знущанем озвірілих "сторожів безпеченства", серед безнастанних побоїв і нічних нападів.

З ТРАҐЕДІЇ ЗАЛІЩИЧЧИНИ.

Ми вже доносили про смерть Юрка Головецького, господаря зі Свершковець, побитого в варварський спосіб жандармами з Беремян, Дурбайлом і Журом.

Головецький помер по 5 днях страшних мук. Судова комісія перевела секцію тіла і сконстатувала, що смерть наступила в наслідок тяжкого побитя попід груди і живіт, що організм помершого був сильний та що бувби ще прожив кільканайцять літ (небіщик мав 54 роки).

Оба жандарми, Дурбайло, як заступник команданта в Беремянах і Жур, його підвладний, лихі на Головецького за те, що відказав ся приносити їм масло, казали покликати його до гром. канцелярії і тут в двійку поповнили злочин убійства над цілком невинною жертвою. Досі їх обох не завішено навіть в жандармських чинностях і не арештовано. Вони гуляють безкарно в цілому окрузі.

Подібні їм креатури господарять на свій спосіб в цілому окрузі заліщицької жандармської команди. Доказом їх непочитальности нехай будуть факти, що при судових розправах за "большевизм" всі охранники зізнавали всупереч своїм попереднім доносам, кажучи: "To się tylko tak gadało, aby trochę nastraszyć i namęczyć ludzi", або: "Nie można było przypuszczać, że z tego takie hece i komedye będą".

А тимчасом на основі їхніх безпідставних доносів ще від вересня 1920 р. десятки і сотки людий карають ся в чортківській тюрмі, все за мнимий большевизм, за ношенє червоних краваток, за читанє часописий і т. д. без кінця і міри.

Село Свершківці з своїм замордованим господарем є маленьким зразком знущань Дурбайлів і Журів. Все його населенє дооколичне, села і місточка страшно зубожіло в наслідок їхньої господарки. Знущаня і переслідуваня, ріжного рода неправні реквізиції, форшпани, відбиранє збіжа, мнимо забраного з часів наступу совітських військ, забиранє примусово Українців до польського війська, як мало се місце в селі Милівцях коло Товстого, в Заліщиччині на дневному порядку, все те вже ввійшло в систему. Відтам несеть ся страшний крик розпуки.

ВОЛИНЬ ПІД ПАНСЬКИМ ОБУХОМ.

Варшавський "Robotnik", орган П. П. С., пише слідуюче про "господарку" польських панів на Волині:

"Писали ми вже про надужитя польських урядників на Волині і звертали ми увагу на ненормальну ситуацію українського населеня і шкільництва. Нічо від сеї пори не покращало, прийшло навіть погіршенє. В школах, неприклад, з абсолютною українською більшостю кажуть всім учням вчити ся римо-католицької релігії.

Порушували ми також справу насиля над населенем, довершуваного при так званому відбираню военної добичі. Одиноким результатом кореспонденції було арештованє автора через дефензиву, за справою урядників в ній зачіплених і двомісячна слідча вязниця, після чого його увільнено, а справу спинено.

В селі Голови, ковельського повіту, яке лежить над самим Стоходом і тричі було руйноване в часі світової війни і большевицького наступу, найбільше відзначуєть ся референт военної добичі Зигмундчик. Нема, здаєть ся, хати в селі, якої він не відвідав би, пошукуючи военної добичі навіть по кишенях і футералах від перстенів. Забираєть ся штани від хлопа, забираєть ся біле під претекстом, що се є німецьке або російське біле, трикоти, накривала, чоботи. Забираєть ся бляху, так потрібну на дахи, сіно, що правда, за гроші — та проти заборони міністерства військових справ реквірувати на знищених областях, забираєть ся білу муку, хліб, цукорки, большевицькі гроші, керенки, господарські знаряди, мебіль, хатну обстанову, загалом всьо, що представляє вартість. Крім сего Зигмундчик переводить сам особисто або при помочі своїх поплечників екзекуції. Бють без огляду на пол, літа і становище.

Ціла та діяльність референта є добре відома місцевій адміністрації. Ще в 1920 р. звертало ся на се увагу начальника округа. Повідомлено ковельську повітову людову раду, з початком лютого зложено скаргу в полевому суді—з поданем цілого ряду фактів і свідків. Та все даремне..."

СПРАВИ ЗАСІВУ НА РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ.

В київській газеті "Більшовик" ч. 308. в замітці "Перед великим засівом", читаємо:

"Хто не засіяв своєї землі, той є ворог працюючих. Ми всі мусимо дбати, щоби весною обсіяти всю землю. Радянська влада не буде приймати ніяких випрадань від тих селян, які не засіють своєї землі. Той, хто має землю, сеї весни мусить обовязково її засіяти. Инакше він буде вважатись ворогом радянської влади, ворогом всіх працюючих. Отже й треба сільським та волосним посівним комісіям та комітетам незаможних селян зараз готувати ся до сівби і слідкувати за тим, щоби весною всі добросовісно позасівали свої землі. Хто не має свого насіня або худоби, то треба про се заявити своїй сільській або волосній посівній комісії і вони мусять і насінє дати і допомогти реманентом та худобою.

Треба допомогти біднякови незаможнику, щоби він засіяв свою землю, а куркуля посівні комісії та комнезами мусять примусити обсіяти всю землю. Кождий селянин мусить знати, що його обовязок перед революцією і радянською владою засіяти всю землю.

Тим, які не хочуть засівати своєї землі, видно не дорога радянська влада і їм, як зрадникам перед нею, нема місця у нашій чесній селянській сімі".

В СВІДОМОСТИ НАША СИЛА!

ЧИТАЙТЕ НАЙНОВІЙШІ КНИЖКИ!

Замовляйте в редакції "Укр. Роб. Вістий слідуючі книжки:

Короткий виклад політичної економії	$2.50
Азбука комунізму	1.25
Початки родини	1.00
Держава і революція	1.00
Без язика	.70
Пролетарська революція і ренеґат Кавцький	.65
Цар голод	.35
Робітничий співаник	.35
Програма комуністів большевиків	.30
Революція і контрреволюція на Україні	.30
Основи соціялізму	.25
Як повстала наша земля і який буде її кінець	.25
Боги	.25
Базар (драма)	.25
Фабричні розговори про економію	.25
Марксізм і Дарвінізм	.20
Поняте і цілі соціялізму	.15
Інтернаціонал і війна	.15
Економічні основи американської демократії	.15
Науковий і утопійний соціялізм	.15
Про походжене людини	.15
Як фармер може дістати весь плід своєї праці	.15
Розмова про фізику	.15
Розвиток соціялізму від утопії до науки	.15
Промова на суді Ф. Адлера	.15
Двоногий	.15
Совітська Росія і буржуазна Польща	.10
Провідники революційного руху на Україні	.10
Добробит і инші оповіданя	.10
Чергові завданя совітської власти	.10
Радянська Україна	.10
Що таке радянська власть і як вона будуєть ся	.10
Страйкер (драматичний образ)	.10
Патріоти	.10
Продукція	.10
Піп Панкрат, тітка Домна і явлена ікона в Коломна	.10
На чиїм боці справедливість	.05
Маніфест і програма Комуністичного Інтернаціоналу	.05
Диктатура пролетаріяту	.05
Хто такі комуністи і чого вони хочуть	.05
Національне питане	.05
Конституція Радянської України	.05

Замовлене разом з грішми посилайте на адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS
CORNER PRITCHARD AND McGREGOR STS.
Winnipeg, Manitoba.